

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **S s.r.o., IČO X**
sídlem X
zastoupena advokátem Mgr. Lumírem Veselým
sídlem Belgická 196/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2017, č. j. 49097/17/5300-21444-711478,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 22. 1. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) na

daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4311653/15/2106-50523-205535 (dále jen „dodatečný platební výměr“). Dodatečným platebním výměrem byla žalobkyni doměřena DPH za měsíc říjen 2011 v celkové výši 7 609 651 Kč (v důsledku snížení vykázaného odpočtu daně na vstupu o částku 6 453 885 Kč a zvýšení vykázané daně na vstupu o 1 155 766 Kč) spolu s penále ve výši 1 521 930 Kč, neboť žalobkyně mj. neprokázala, že plnění v celkové výši 6 453 309 Kč (za celkem 1 455 tun surového řepkového oleje) přijatá od obchodní společnosti B s.r.o., IČ X, se sídlem VO X, VO, SR (dále jen „společnost B“), představovala dodání zboží s místem plnění v tuzemsku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 31. 12. 2011 (dále jen „zákon o DPH“), a tudíž i to, že se jednalo o zdanitelná plnění dle § 2 odst. 3 zákona o DPH s nárokem na odpočet DPH v uvedené výši ve smyslu § 72 odst. 1 zákona o DPH. Žalobkyně současně neprokázala dodání zboží dle faktury č. 120110212 do jiného členského státu EU (konkrétně na S), a to společnosti W s.r.o., DIČ (VAT ID): X (později P s. r. o.; dále jen „společnost W“). Z tohoto důvodu nebylo dle žalovaného, resp. správce daně, možné uplatnit ze strany žalobkyně osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH.

2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že se v uvedeném období zabývala velkoobchodem se surovým řepkovým olejem (dále jen „zboží“), jenž nakoupila mimo jiné od společnosti B, která jej měla uskladněný v tuzemsku ve skladu obchodní společnosti LÚNL a.s. na adrese X (dále jen „sklad v Ú“), a toto zboží dodala na své náklady do skladu v Č. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neunesla důkazní břemeno ohledně svého tvrzení, že společnost B jí dodala celkem 1 455 t zboží, a to v tuzemsku. Dle žalobkyně bylo zboží uskladněno ve skladu v Ú v množství 965 t a ve skladu v Č v množství 490 t, a to do doby prodeje. Nákup zboží se dle žalobkyně uskutečnil za zcela standardních podmínek. Společnost B ve dnech 20. 8. 2011 a 5. 10. 2011 nepochybně dodala žalobkyni zboží v ČR, a uskutečnila tak zdanitelné plnění v tuzemsku. Následně žalobkyně nakoupené zboží uskladněné ve skladu v Ú prodala bez dopravy v množství 965 t dne 5. 10. 2011 obchodní společnosti E s.r.o., IČO X (dále jen „společnost E“), k čemuž vystavila daňový doklad a dodací list. Žalobkyně o prodeji řádně účtovala a DPH na výstupu uvedla v přiznání k DPH a odvedla. Cenu za zboží společnost E uhradila řádně převodem na účet žalobkyně. Nakoupené zboží uskladněné ve vlastním skladu v Č v množství 485,3 t prodala žalobkyně s dopravou dne 14. 10. 2011 společnosti W a dodala jej na místo určení, k čemuž vystavila daňový doklad a dodací list. Žalobkyně o prodeji řádně účtovala a dodání zboží do jiného členského státu uvedla v přiznání k DPH. Za zboží společnost W zaplatila převodem na účet žalobkyně. Žalobkyně má za to, že uvedenými skutečnostmi nepochybně prokázala, že se zboží nalézalo v tuzemsku a že odpočet DPH byl uplatněn v souvislosti s dosaženým zdanitelným plněním při prodeji zboží. Že se jednalo o dodání zboží v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, je dle žalobkyně nepochybné, neboť podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) se s výjimkou případů, kdy je prokázán podvod, vždy jedná o dodání zboží v souladu s tímto zákonným ustanovením. Správce daně dle žalobkyně navíc nevyvrátil žádnou ze žalobkyní tvrzených a dokladovaných skutečností a ani neprokázal opak. Žalobkyně rovněž odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 12. 1. 2006 ve věci C-354/03 *Optigen* (dále jen „rozsudek *Optigen*“), a cituje jeho výrokovou část. Správce daně dle žalobkyně neprokázal ani podezření z toho, že by se snad v dané věci mohlo jednat o podvodné jednání, o kterém by žalobkyně věděla nebo mohla vědět. Žalobkyně tak dle svého názoru nemůže být zkrácena o nárok na odpočet DPH, pakliže na jeho základě uskutečnila zdanitelné plnění a DPH odvedla, neboť

je to proti zásadám tzv. šesté směrnice (pozn. soudu s účinností od 1. 1. 2007 nahrazené směrnicí Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, dále jen „směrnice o DPH“). Současně a bez bližšího vysvětlení žalobkyně odkazuje na rozsudek SDEU ze dne 22. 12. 2010 ve věci C-438/09 *Dankowski* (dále jen „rozsudek *Dankowski*“), z jehož výrokové části rovněž cituje.

3. Ohledně obchodů se společností W, u nichž dle žalovaného žalobkyně neprokázala dodání zboží na Slovensko, žalobkyně uvádí, že na dodání 485,3 t zboží této společnosti vystavila fakturu – daňový doklad č. 120110212 s osvobozeným plněním jako dodání zboží do jiného členského státu. Daňový doklad byl společností W řádně zaplacen převodem na účet žalobkyně. Osvobozené plnění bylo vykázáno v přiznání k DPH za měsíc říjen 2011 v souladu s tím, že žalobkyně zajišťovala přepravu daného zboží na Slovensko, a za tuto přepravu řádně a včas zaplatila na účet přepravující společnosti IC a.s. (dále jen „společnost IC“), o čemž svědčí daňový doklad – faktura č. 2117000856. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole uvedl, že zboží bylo přepraveno z ČR přímo na Slovensko, avšak téhož dne bylo zboží přepraveno zpět do ČR. Zboží skutečně opustilo území ČR a bylo doručeno na místo určení (VL, Slovensko). Společnost W již byla vlastníkem zboží. Jestliže jej následně prodala znovu do ČR, jedná se dle názoru žalobkyně již o nové zdanitelné plnění. Žalobkyně současně uvádí, že v měsíci říjnu 2011 neeviduje jiné dodání zboží v množství nad 25 t než nakoupené od společnosti B a související s předmětným prodejem. Žalobkyně je toho názoru, že splnila všechny zákonné podmínky dle § 64 zákona o DPH, když vydala daňový doklad, který byl zaplacen společností W na bankovní účet žalobkyně, předložila potvrzený dodací list a předmět dodávky doručila společnosti W na místo určení mimo území ČR drážní přepravou, o čemž svědčí faktura za dopravu řádně zaplacená společností IC. Pokud žalovaný neakceptuje důkazy ohledně přepravy zboží společností IC, dostává do vážné situace i společnost IC, která v tom případě vystavuje daňové doklady k dodávkám, jež se neuskutečnily.
4. Ve vyjádření k žalobě navrhuje žalovaný její zamítnutí a stručně rekapituluje dosavadní průběh řízení před správním orgánem. Žalovaný konstatuje, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně plnění přijatého od společnosti B, když předložila daňové doklady, na kterých byla společnost B identifikována svým slovenským IČ. Tuzemské IČO na dokladech uvedeno nebylo, v registru tuzemských plátců DPH nebyla společnost B nalezena. Správce daně na základě své vyhledávací činnosti zjistil, že společnosti B se dle orgánů slovenské daňové správy nenachází na adrese svého sídla (odeslané písemnosti se vracely s označením „adresát neznámý“), přičemž poslední daňové přiznání společnost podala za 3. čtvrtletí roku 2010. Správce daně dále dožádáním na Finanční úřad pro hlavní město Prahu ověřoval tvrzení žalobkyně, že společnost B podala přihlášku k registraci v tuzemsku. Zjistil však, že společnost B nemá na území ČR platnou registraci k DPH a za žádné předchozí zdaňovací období jí nebyla vyměřena DPH. Dle žalovaného nebyla skutečnost, že se zboží někdy nalézalo v tuzemsku, správcem daně zpochybněna. To však nedokládá, že dodání zboží žalobkyni se uskutečnilo s místem plnění v tuzemsku. Uskladnění zboží společností B v tuzemsku, resp. uskutečnění jeho dodání v tuzemsku žalobkyni, žalobkyně neprokázala. Žalobkyně ani k výzvě správce daně nedoložila žádné důkazní prostředky ohledně místa předání zboží, a to ani ohledně toho, zda se jednalo o dodání bez přepravy či s přepravou. Žalobkyní odkazovanou soudní judikaturu považuje žalovaný za nepřiléhavou, když v rozsudku *Optigen* bylo naopak konstatováno, že plnění jsou dodáním zboží, které představuje předmět daně potažmo zdanitelné plnění, „pokud splňují objektivní kritéria, na nichž jsou uvedené pojmy založeny“. Aby tedy plnění bylo

dodáním zboží dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, musí splňovat kritéria, na nichž je pojem dodání zboží dle citovaného ustanovení založen, tj. musí se jednat o dodání zboží za úplatu, osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti a s místem plnění v tuzemsku. Naplnění posledního z kritérií přitom žalobkyně neprokázala. Rozsudek *Dankowski* se pak dle žalovaného týkal situace, kdy nárok na odpočet daně nebyl uznán pouze z důvodu, že osoba poskytující plnění nebyla k DPH registrována. V řešeném případě však žalobkyni nebyl nárok na odpočet daně uznán z důvodu, že žalobkyně neprokázala, že nárok na odpočet daně uplatňuje z tuzemského plnění.

5. Žalovaný dále uvádí, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně faktické přepravy zboží na Slovensko. Pochybnosti správci daně vznikly na základě mezinárodního dožádání. Vyzval proto žalobkyni k prokázání dodání zboží do jiného členského státu. Žalobkyně prokazovala oprávněnost uplatnění osvobození dle § 64 zákona o DPH daňovým dokladem vystaveným na společnost W, dodacím listem k faktuře s otiskem razítka společnosti W a fakturou od přepravce společnosti IC z Č do VL včetně doložení její úhrady a záúčtování předmětného plnění. Žalobkyni předložené důkazní prostředky však dle žalovaného neprokazují, že zboží bylo fakticky přepraveno do jiného členského státu, a toto dodání se správci daně nepodařilo ověřit ani na základě vyhledávací činnosti. Správce daně prostřednictvím mezinárodních dožádání prověřoval fyzický pohyb zboží na Slovensku. Jednatel společnosti W sice potvrdil převzetí zboží ve VL, avšak faktické dodání zboží na Slovensko se ověřit nepodařilo, neboť společnost W se následně stala nekontaktní. Ve VL mělo být dle tvrzení společnosti W zboží přečerpáno do cisteren maďarského odběratele ESK., IČ DPH: X (dále jen „společnost ES“), který si měl zboží sám přepravovat do Maďarska. Toto tvrzení však také nebylo možné ověřit vzhledem k nekontaktnosti společnosti ES (od 9. 3. 2012 v likvidaci). Společnost ES navíc nepodala za předmětné zdaňovací období daňové přiznání a nedodala účetnictví. Přestože společností W bylo formálně potvrzeno dodání zboží na Slovensko, fyzický pohyb zboží nebylo možné ověřit. Dále se správce daně pokusil ověřit přepravu zboží na Slovensko společností IC. Ta sice uvedla, že přeprava se uskutečnila, avšak současně uvedla, že se jí v interní dokumentaci nepodařilo dohledat další doklady, přičemž současně nebyly v evidenci Správy železniční dopravní cesty, státní organizace (pozn. nyní SŽ, státní organizace; dále jen „SŽ“) a ŽSR (dále jen „ŽSR“) dohledány samostatné vlaky odpovídající času přepravy dle daňového dokladu. Informace o nakládce a vykládce nejsou známy, neboť nebyly zajišťovány zaměstnanci společnosti IC. I v tomto případě tak sice bylo uskutečnění přepravy formálně potvrzeno, avšak faktický pohyb zboží nebylo možné ověřit. Žalovaný přitom zdůrazňuje, že to byla právě žalobkyně, kdo prostřednictvím společnosti IC zajišťoval přepravu na Slovensko, a kdo tedy měl disponovat důkazními prostředky o uskutečnění přepravy. Jestliže si žalobkyně takové důkazní prostředky nezajistila, nemohla být v dobré víře, že oprávněnost uplatněného osvobození od DPH prokáže. Žalobkyni nebyl předložen nákladní list CIM k předmětné přepravě vlakem, a to přestože je žalovanému z daňového řízení za zdaňovací období listopad 2011 známo, že žalobkyně k jiné dodávce zboží společnosti W na Slovensko nákladním listem CIM disponovala. Námitka žalobkyně, že neosvědčením faktury za přepravu dostává správce daně do vážné situace i společnost IC, je dle žalovaného ve vztahu k předmětnému řízení bezpředmětná.

II. Obsah správního spisu

6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 28. 11. 2011 podala přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2011. Správce daně zahájil dne 15. 5. 2012 daňovou kontrolu,

jejímž předmětem byla mimo jiné DPH za zdaňovací období říjen 2011. Správce daně vyhotovil po provedení kontroly zprávu o daňové kontrole, jejímž předmětem byla DPH za zdaňovací období říjen 2011 a s níž seznámil žalobkyni dne 21. 12. 2015.

7. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že žalobkyně v přiznání k DPH za zdaňovací období říjen 2011 uplatnila nárok na odpočet daně odpovídající základu daně 20 585 404,10 Kč a dani na vstupu ve výši 4 117 080,80 Kč z faktury č. 19010008 a odpočet daně odpovídající základu daně 11 681 141,90 Kč a dani na vstupu ve výši 2 336 228,40 Kč z faktury č. 19010009. Faktury byly vystaveny společností B za dodávku zboží – surového řepkového oleje. Správce daně zjistil, že na fakturách uvedená IČ a DIČ společnosti B jsou slovenská, přičemž společnost není registrována v tuzemsku jako plátce DPH. Ze zprávy o daňové kontrole dále vyplývají další skutečnosti, které jsou patrné rovněž z předloženého spisového materiálu:
8. Na jednání konaném dne 11. 7. 2012 správce daně mimo jiné vyzval žalobkyni, aby doložila, kde se zboží nacházelo při jeho pořízení a zda a kým bylo přepraveno z jiného členského státu. Z vyjádření žalobkyně ze dne 19. 7. 2012 plyne, že část zboží (965 t) při jeho pořízení žalobkyní měla být uskladněna ve skladu v Ú, kde pak mělo dojít i k jejímu prodeji společnosti E. Část zboží (460 t) pak měla být uskladněna ve skladu v Č, kam ho společnost B dopravila sama na vlastní náklady. Následně byla tato část zboží podle tvrzení žalobkyně prodána společnosti W. Žalobkyně nevěděla, zda a kým bylo zboží přepraveno z jiného členského státu, obchod se pro ni uskutečnil v tuzemsku.
9. Kvůli přetrvávajícím pochybnostem správce daně dne 1. 8. 2012 vyzval žalobkyni mimo jiné k prokázání toho, že se jedná o daň, kterou vůči ní uplatnil jiný plátce v souladu s § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, a k prokázání oprávněnosti uplatnění nároku na odpočet daně v základní sazbě u tohoto pořízení zboží. Žalobkyně ve vyjádření ze dne 21. 8. 2012 uvedla, že společnost B jí poskytla plnění, jehož místem bylo tuzemsko. Společnost B tedy byla osobou povinnou k dani s povinností registrace v tuzemsku. Žalobkyně měla od společnosti B informaci, že měla v tuzemsku podat daňové přiznání k dani za uvedené plnění. Žalobkyni se to však u příslušného správce daně nepodařilo ověřit. Proto navrhla správci daně, aby tuto skutečnost u něj sám ověřil a rovněž provedl mezinárodní dožádání pro ověření dodání zboží. Z informace správce daně ze dne 7. 9. 2012 plyne, že u Finančního úřadu pro Prahu 1 zjistil, že společnost B nebyla v tuzemsku zaregistrována k DPH a že je nekontaktní. Správce daně následně provedl dožádání u slovenského správce daně a dne 18. 9. 2012 dožádání informací o společnosti B u Finančního úřadu pro Prahu X.
10. Z úředního záznamu ze dne 7. 9. 2012 plyne, že pracovnice Finančního úřadu pro Prahu X správci daně sdělila, že společnost B podala v prosinci 2011 žádost o registraci k DPH, ale na chybném formuláři. Byla jí (a posléze i jejímu jednateli) proto zaslána výzva k nápravě, avšak zásilky se vrátily s údajem „adresát neznámý“. Společnost B tak nebyla v tuzemsku zaregistrována k DPH. Finanční úřad pro Prahu X k dožádání též doložil kopie příslušných listin.
11. Dne 18. 9. 2012 správce daně vyzval žalobkyni, aby prokázala prostřednictvím jakýchkoli důkazních prostředků, že se v případě dodání zboží společností B jednalo o tuzemské plnění ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH. Žalobkyně ve sdělení ze dne 27. 9. 2012 uvedla, že jí není znám způsob dodání zboží do tuzemska a vzhledem k nekontaktnosti společnosti B požádala o prodloužení lhůty k obstarání jiných důkazních

prostředků. Později při ústním jednání dne 19. 11. 2012 žalobkyně uvedla, že důkazní prostředky, kterými by prokázala uskutečnění obchodní transakce, dosud nemá k dispozici.

12. Z odpovědi slovenských daňových orgánů ze dne 22. 1. 2013 na dožádání vyplynulo, že nebylo možné získat požadované informace, neboť společnost B se na adrese svého sídla nenachází a písemnosti se vrací s označením „adresát neznámý“. Společnost B byla ke dni 19. 12. 2012 na Slovensku registrována k DPH, přičemž poslední přiznání k DPH podala za období třetího čtvrtletí roku 2010.
13. Dne 25. 6. 2014 správce daně obdržel vyjádření Finančního úřadu pro Prahu 1, podle kterého nebyla společnost B ani k tomuto dni na území ČR platně registrována k DPH. Přiznání k DPH nebylo za žádné předchozí zdaňovací období vyměřeno.
14. Dne 26. 10. 2015 pak byly žalobkyni prezentovány závěry z daňové kontroly, dle kterých žalobkyně neprokázala uplatněný nárok na odpočet daně v souvislosti s plněním od společnosti B. Tyto závěry žalobkyně následně rozporovala zejména s tím, že dle jejího názoru se společnost B stala plátcem DPH ze zákona a že zboží se při prodeji společností B nacházelo v tuzemsku.
15. Ze zprávy o daňové kontrole dále vyplývá, že žalobkyně do řádku č. 20 daňového přiznání k DPH za období říjen 2011 (dodání zboží do jiného členského státu) zahrnuje dodání zboží dle faktury č. 120110212 v hodnotě 12 714 695 Kč. Dle faktury vydané žalobkyní se mělo jednat o dodání 485,3 t zboží společnosti W dne 14. 10. 2011. Ze zprávy o daňové kontrole dále vyplývají další skutečnosti patrné rovněž z předloženého spisového materiálu:
16. Správce daně výzvou ze dne 19. 12. 2012 vyzval žalobkyni k předložení důkazních prostředků týkajících se výše popsaného dodání zboží dne 14. 10. 2011 dle faktury č. 120110212 společnosti W na Slovensko s tím, že na základě přijatého dožádání vznikly správci daně pochybnosti o uskutečnění dodání zboží. Správce daně žádal předložení důkazů mimo jiné z důvodu, že mu z informací poskytnutých slovenskými daňovými orgány v rámci mezinárodního dožádání vyplynuly pochybnosti ohledně dalšího nakládání společnosti W s předmětným zbožím. Žalobkyně mimo jiné reagovala podáními ze dne 15. 1. 2013 a 25. 1. 2013, v nichž zopakovala, že předložila v rámci daňové kontroly důkazní prostředky – fakturu č. 120110212 s dodacím listem, faktury za přepravu zboží a výpisy z účtu potvrzující úhradu ze strany společnosti W. Žalobkyně rovněž uvedla, že nákladní listy a soupisy vozů k dispozici nemá, ale jsou uloženy u přepravce. Též předložila prohlášení společnosti W o převzetí zboží, ovšem nikoli v souvislosti s předmětnou fakturou. Žalobkyně v dalším podání (ze dne 26. 2. 2013) mimo jiné uvedla, že nevylučuje, že později v rámci daňového řízení získá příslušné důkazní prostředky.
17. Šetřením u přepravce předmětného zboží (společnosti IC) bylo (prostřednictvím dožádání) zjištěno, že přeprava zboží byla zajištěna na základě ústní dohody ze stanice Č do stanice VL (Slovensko). Přeprava byla vyfakturována daňovým dokladem č. 2117000856 s datem zdanitelného plnění dne 15. 10. 2011. K této přepravě (na rozdíl od přepravy v měsíci listopadu 2011) se nepodařilo v interní dokumentaci dohledat další doklady, což platí i o evidencích SŽ a ŽSR ohledně konkrétních vlaků. O nakládce a vykládce zboží nejsou informace známy, zaměstnanci IC je nezajišťovali a neúčastnili se jich.

18. Z odpovědi slovenských daňových orgánů k mezinárodnímu dožádání vyplývají pochybnosti o existenci předmětného zboží, u kterého nelze potvrdit, že bylo přijato slovenským subjektem. Společnost W přiznala v přiznáních k DPH nabytí zboží na základě faktury č. 120110212 a jeho následné dodání. Zboží bylo dle vyjádření jednatele společnosti W doručeno na železniční stanici VL a odtud hned prodáno společnosti ES, která si jej údajně měla prostřednictvím vlastních přepraveců přečerpát do silničních cisteren a odvézt do Maďarska. Přepravu zboží z ČR na Slovensko si měla zajišťovat žalobkyně. Zboží bylo uhrazeno bezhotovostně z účtů společnosti W. Slovenské orgány vyjádřily pochybnosti o existenci veškerého zboží nakupovaného společností W a o jeho prodeji do jiných členských států EU. Přílohou byl zápis o ústním jednání ze dne 9. 4. 2013, v rámci kterého se vyjádřil jednatel společnosti W, který potvrdil nákupy zboží této společnosti od žalobkyně a jeho následný prodej obratem společnosti ES.
19. Z odpovědi maďarských daňových orgánů bylo zjištěno, že byla nařízena likvidace společnosti ES, která je nekontaktní, nedodala účetnictví a ani nepodala daňová přiznání za předmětné zdaňovací období.
20. Z další odpovědi slovenských daňových orgánů vyplynulo, že společnost W již nereagovala na další výzvy na předložení dokladů a na předvolání a nespolupracovala. Nepodařilo se prověřit požadované skutečnosti.
21. Dne 26. 10. 2015 byly žalobkyni prezentovány závěry z daňové kontroly, dle kterých žalobkyně neprokázala uplatněný nárok na osvobození od DPH u dodání zboží společnosti W. Tyto závěry žalobkyně následně rozporovala zejména s tím, že dle jejího názoru zákonné podmínky splněny byly – byl vystaven daňový doklad, který byl zaplacen odběratelem na její bankovní účet, byl předložen potvrzený dodací list a zboží bylo doručeno mimo území ČR drážní přepravou, o čemž svědčí řádně zaplacená faktura za dopravu. Nekontaktnost společnosti W neznamena, že se obchod neuskutečnil. Argumenty správce daně jsou jen pochybnostmi, přičemž žalobkyně nemůže být trestána za to, že se DPH nepodařilo vybrat na straně odběratele.
22. Ve zprávě o daňové kontrole žalovaný shrnul průběh řízení, přičemž k otázce nároku na odpočet DPH v souvislosti s plněním přijatým od společnosti B uvedl, že žalobkyně v průběhu řízení oprávněnost tohoto nároku, tj. že se jednalo o plnění podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, že společnost B byla plátcem DPH podle § 94 odst. 13 zákona o DPH a že nárok na odpočet byl uplatněn v souladu s § 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH, neprokázala. Žalobkyně následně nedoložila žádné nové důkazy, které by měly vliv na změnu výsledku kontrolního zjištění. K otázce nároku na osvobození od DPH v souvislosti s dodáním zboží společnosti W uvedl, že žalobkyně neprokázala oprávněnost tohoto nároku, tj. že nebyly předloženy důkazní prostředky prokazující odeslání nebo přepravu zboží z tuzemska a není tedy možné uplatnit osvobození od daně dle § 64 zákona o DPH. Transakce byla dle správce daně potvrzena pouze po formální stránce.
23. Na základě zprávy o daňové kontrole vydal správce daně dne 22. 12. 2015 dodatečný platební výměr, kterým žalobkyni doměřil DPH v celkové výši 7 609 651 Kč spolu s penále ve výši 1 521 930 Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, v němž argumentovala obdobně jako v podané žalobě (na rozdíl od později podané žaloby zdůrazňovala skutečnost, že společnost B se měla ze zákona a bez ohledu na použití nesprávného formuláře stát nejpozději dne 29. 7. 2011 plátcem DPH ze zákona).

24. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 16. 11. 2017 tak, že odvolání zamítl a dodatečný daňový výměr potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve provedl stručné shrnutí skutkového stavu, shrnul odvolací důvody a nastínil právní východiska, z nichž při posouzení odvolání vycházel, včetně odkazu na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž zdůraznil principy uvedené v § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (viz čl. XXII bod 1 zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb.; dále jen „daňový řád“) a uvedl, že otázka, zda společnost B byla někdy tuzemským plátcem DPH, je pro posouzení věci nerozhodná. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se v podstatných bodech shoduje s výše již podrobně rekapitulovaným vyjádřením žalovaného k žalobě, resp. je v některých bodech ještě podrobnější. Napadené rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobkyně doručeno dne 20. 11. 2017.

III. Posouzení žaloby soudem

25. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (v pondělí dne 22. 1. 2018 v poslední den žalobní lhůty), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s., § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělil, že trvá na konání jednání, a žalobkyně s takovým postupem výslovně souhlasila. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž vyšel především z následující právní úpravy:
26. Dle § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu je daňový subjekt mimo jiné povinen předložit důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení.
27. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.
28. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje správce daně skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
29. Podle § 72 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění (mimo jiné) dodání zboží.
30. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je předmětem daně (mimo jiné) dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku.
31. Podle § 2 odst. 3 zákona o DPH jsou předmětem daně plnění, která jsou zdanitelnými plněními, pokud nejsou osvobozena od daně.
32. Podle čl. 138 odst. 1 směrnice o DPH osvobodí členské státy od daně dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo jejich území, avšak uvnitř Společenství, prodávajícím nebo pořizovatelem nebo na účet jednoho z nich, uskutečněné pro jinou

osobu povinnou k dani nebo právnickou osobu nepovinnou k dani, která jedná jako taková, v jiném členském státě než ve státě zahájení odeslání nebo přepravy zboží.

33. Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH je dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Dle § 65 odst. 5 zákona o DPH pak platí, že dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.
34. Soud v první řadě uvádí, že podle právní úpravy (zejm. § 92 daňového řádu) a na ní navazující ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 44/2011-103, ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 10 Afs 161/2014-42, či ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Afs 30/2017-30) je důkazní břemeno rozloženo mezi daňový subjekt a správce daně tak, že v první fázi daňového řízení zatěžuje důkazní břemeno daňový subjekt, který je povinen především svým účetnictvím a dalšími záznamy prokázat skutečnosti uvedené v příslušném daňovém přiznání. Doložením příslušných dokladů daňový subjekt své důkazní břemeno unese. Pokud však má správce daně pochybnosti vztahující se k předloženým dokladům, je na něm, aby tyto řádně identifikoval. Pokud tak učiní, přenesení tím důkazní břemeno zpět na stranu daňového subjektu.
35. Soud po prostudování předloženého spisového materiálu a se zřetelem k argumentaci žalobkyně uvádí, že žalovaný i správce daně postupovali ohledně výkladu problematiky důkazního břemene v daňovém řízení v souladu s právními předpisy, resp. s výše odkazovanou judikaturou. V případě posouzení nároku na odpočet DPH v souvislosti s plněními přijatými od společnosti B je soud nucen v neprospěch žalobkyně konstatovat, že je namístě zcela se ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným. Skutečnost, že žalobkyně předložila faktury č. 19010008 a č. 19010009 týkající se nákupu předmětného zboží od společnosti B a další doklady související s jeho následným prodejem společností E a W (k tomu viz též dále), nepovažoval správce daně za rozhodující, neboť klíčovou otázkou, zda se jednalo o tuzemská plnění (vzhledem k tomu, že společnost B je slovenským subjektem), bez dalších pochybností neprokazovaly. Správce daně, majíc pochybnosti ohledně skutečného stavu věci, jakkoliv daňové řízení není samo o sobě založeno na zásadě vyšetřovací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125), se následně (po bezvýsledné výzvě adresované žalobkyni k prokázání, že se jednalo o plnění s místem plnění v tuzemsku) v rámci vyhledávací činnosti obrátil na orgány slovenské daňové správy a na Finanční úřad pro Prahu X. Skutečnosti, které tímto postupem zjistil, tj. nekontaktnost společnosti B, podání posledního daňového přiznání na Slovensku za 3. čtvrtletí roku 2010, absenci její registrace k DPH v ČR a neodvedení DPH za toto plnění v ČR, musely nutně dále prohloubit pochybnosti správce daně ohledně souladu daňového přiznání žalobkyně a faktur společnosti B se skutečností. Lze tedy shrnout, že správce daně své pochybnosti ohledně žalobkyní předložených dokladů řádně identifikoval, čímž současně přenesl důkazní břemeno zpět na žalobkyni. Žalobkyně přes další výzvy správce daně ale žádný relevantní důkaz dokládající jí tvrzené skutečnosti o tom, že surový řepkový olej byl již v době nákupu uskladněn v Ú a že byly fakticky splněny podmínky pro stanovení místa dodání tohoto zboží slovenskou společností B v

tuzemsku, nepředložila. Neučinila tak v podstatě v žádné fázi daňového řízení, navzdory tomu, že k tomu byla opakovaně vyzvána a že tak (opakovaně) avizovala. S posouzením věci, jak jej učinil žalovaný, který napadeným rozhodnutím s odkazem na neunesení důkazního břemene žalobkyní aproboval dodatečný platební výměr odůvodněný závěry podrobné zprávy o daňové kontrole, se proto soud ztotožňuje.

36. V této souvislosti soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek ze dne 28. 8. 2018, č. j. 8 Afs 265/2016-59, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Pro uznání nároku na odpočet DPH tedy nejsou rozhodné jen formální náležitosti předloženého a řádně zaúčtovaného daňového dokladu, ale i stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem této daně. Je proto nezbytné, aby daňový subjekt prokázal v daňovém řízení správci daně nejen to, zda došlo k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění, ale i to, zda toto plnění uskutečnila deklarovaná osoba – plátce daně, jenž je jako poskytovatel tohoto plnění uvedena v dokladu, který daňový subjekt jako důkaz k prokázání tvrzeného právního stavu předkládá (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 69). Daňový subjekt však netíží důkazní břemeno ohledně skutečností, které nemá povinnost tvrdit ve vztahu ke svému daňovému tvrzení. Správce daně proto nemůže daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoliv, ale pouze toho, co tvrdí on sám (viz rozsudky ze dne 8. 11. 2007, č. j. 5 Afs 172/2006 - 115, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 93, nebo ze dne 27. 3. 2012, č. j. 2 Afs 60/2011 - 94).*“
37. Soud se ztotožňuje i se závěry, které žalovaný učinil (viz bod 42 napadeného rozhodnutí) k argumentaci žalobkyně rozsudkem *Dankowski*, neboť je zřejmé, že žalovaný i správce daně nezaložili vyloučení nároku žalobkyně na odpočet daně na tom, že společnost B nebyla registrována v ČR jako plátce daně. Navíc v samotné žalobě na tento rozsudek žalobkyně odkazuje bez jakýchkoli vysvětlení či argumentů, jakým způsobem jím má být zpochybněna argumentace napadeného rozhodnutí. Totéž platí u žalobní argumentace rozsudkem *Optigen*. Žalovaný se závěry odkazovaného rozsudku zabýval (viz bod 34 napadeného rozhodnutí), přičemž zcela správně upozornil na to, že žalobkyně nevzala v potaz celý obsah jí citovaného textu, v němž SDEU výslovně jako nutný předpoklad svého závěru uváděl, že musí být splněna objektivní kritéria definice pojmu dodání zboží osobou povinnou k dani, která jedná jako taková, a to mj. podle čl. 2 odst. 1 šesté směrnice, podle něž musí jít o dodání zboží v tuzemsku. Skutečnost, že žalobkyni nebyla prokázána účast na podvodu na DPH, tak automaticky neznamená, že příslušné transakce musely žalobkyni založit nárok na odpočet, nebylo-li žalobkyní vůbec prokázáno, že místem dodání zboží bylo tuzemsko (tj. že např. ve skutečnosti nešlo o případ pořízení z jiného členského státu).
38. Zároveň je třeba poukázat na to, že podaná žaloba je v podstatě doslovným opakováním textu odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru (s dílčím vynecháním některých původně vznášených námitek). Žaloba nepřináší nic nového oproti odvolací argumentaci a zcela pomíjí, že se žalovaný již se všemi uplatňovanými argumenty v napadeném rozhodnutí srozumitelně a podrobně vypořádal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž žalobkyně v podané žalobě nevyvrací a v podstatě jen opakuje stále stejné argumenty, ke kterým již žalovaný zaujal určitý postoj. V tomto smyslu proto soud považuje za nadbytečné se argumentací žalobkyně nad rámec výše uvedeného textu, pokud jde o její tvrzený nárok na odpočet daně v souvislosti s plněním přijatým od společnosti B, zabývat. Kromě toho žalobkyni je nepochybně známo, že zdejší soud se v rozsudku ze dne 27. 11. 2018, č. j. 46 Af 6/2016-87, zabýval skutkově prakticky totožnou věcí (pokud

jde o nárok na odpočet daně) za jiné zdaňovací období téhož roku, přičemž ač žalobkyně v tehdejší řízení přednesla kromě argumentů uváděných v nynější žalobě i další argumentaci, nebyly její žalobní body vyhodnoceny jako důvodné. Soud proto odkazuje i na zmíněný rozsudek a závěry v něm uvedené, od nichž nemá důvod se odchýlovat.

39. Pokud jde o druhou část žaloby, v níž žalobkyně brojí proti neuznání osvobození od daně ve smyslu § 64 zákona o DPH ve spojení s údajnou dodávkou společnosti W, soud uvádí, že i v tomto případě je nezbytné na věc vztáhnout výše uvedené principy rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 11. 2015, č. j. 3 Afs 6/2015-30, na který odkazuje i žalovaný v bodě 24 napadeného rozhodnutí a dle kterého je pro osvobození od DPH ve smyslu ustanovení § 64 odst. 1 zákona o DPH nezbytné naplnění těchto podmínek: zboží musí být dodáno (ve smyslu převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníkem dle § 13 zákona o DPH), a to osobě registrované k dani v jiném členském státě, přičemž zboží musí být odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu. Poslední podmínka je v tomto směru klíčová. „*Odeslání do jiného členského státu*“ znamená, že zboží musí překročit hranice, přičemž nepostačuje ani dodání zboží odběrateli z jiného členského státu k odebrání a jeho úmysl zboží odvézt.
40. Žalobkyně k prokázání svého nároku na osvobození od daně z důvodu dodání zboží do jiného členského státu předložila fakturu č. 120110212, dodací list k této faktuře, fakturu od společnosti IC, která měla zboží přepravit ze skladu z ČR do VL na Slovensku a výpisy z bankovního účtu. Správci daně však vznikly pochybnosti o uskutečnění předloženými listinami deklarované transakce na základě informací získaných z mezinárodního dožádání od slovenských daňových orgánů. Jednatel společnosti W sice formálně uvedl, že společnost převzala zboží ve VL, nicméně následně se tato společnost stala pro daňové orgány nekontaktní. Stejně tak nebylo možné ověřit údajné navazující převzetí zboží společností ES, která byla nekontaktní a v Maďarsku zcela neplnila jakékoliv daňové a účetní povinnosti. Závažné pochybnosti pak správci daně vyvstaly také při ověření přepravy zboží u společnosti IC, která sice potvrdila uskutečnění přepravy, ale nebyla schopná dohledat žádné doklady ve své evidenci, přičemž ani v evidencích SŽ a ŽSR se nepodařilo dohledat samostatné vlaky odpovídající daňovému dokladu, a tudíž ani informace o případné nakládce, vykládce a trase a času převozu zboží. Správce daně poukázal též na absenci (nedoložení) nákladního listu CIM, který přitom žalobkyně k jiné přepravě v jiném zdaňovacím období předložila. Ve světle těchto zjištění správce daně (i s řádným odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu) odůvodnil, proč nepovažoval vyjádření jednatele společnosti W za důkazní prostředek řádně osvědčující tvrzené skutečnosti podstatné pro případné osvobození od DPH.
41. Byť soud uznává, že za standardních okolností by doložení nejen faktur (včetně faktury za přepravu), ale i prohlášení odběratele z jiného členského státu o převzetí zboží a dokladů o realizaci plateb souvisejících s prodejem a přepravou zboží bylo dostačujícím důkazem, v situaci, kdy informace získané o pohybu zboží v souvislosti s jinými zdaňovacími obdobími naznačovaly silné podezření, že jedno zboží mohlo být při jedné trase papírově několikrát přeprodáváno tam a zpět mezi několika členskými státy (Německo – ČR – Slovensko – Maďarsko – Slovensko – ČR), ač ve skutečnosti bylo převezeno jen z Německa do ČR (S – R-J), popř. se na Slovensku jen zastavilo a hned se vracelo (doložená železniční přeprava ve zdaňovacím období listopad 2011), nebylo možné považovat informace podané jednatelem, resp. společností W za důvěryhodné a spolehlivé a bylo

třeba prověřit, resp. ze strany žalobkyně prokázat, že reálně také došlo k přepravě na deklarované trase právě s fakturovaným zbožím a že nešlo pouze o simulované jednání, při němž byly v řetězci společností pouze přelévány tam a zpět finanční prostředky, aniž by zboží reálně absolvovalo deklarovanou cestu mezi jednotlivými členskými státy, popř. ji absolvovalo jen jednou a zčásti, ačkoliv papírově bylo deklarováno jako několik takových transakcí. Právě posledně uvedené skutečnosti přitom nasvědčoval fakt, že doklady o fakticky uskutečněné přepravě byly přepravcem dohledány jen k listopadové přepravě, a nikoliv k údajné předchozí dodávce v říjnu. I v tomto případě tedy soud souhlasí se závěrem žalovaného, že důkazní břemeno ohledně prokázání tvrzených skutečností o pohybu zboží, které bylo na žalobkyni v důsledku (opakovaného) vyslovení odůvodněných pochybností správcem daně přeneseno, žalobkyně neunesla.

42. I pro tuto část žaloby přitom platí, že je jen zopakováním odvolací argumentace a pomíjí vypořádání odvolacích námitek žalovaným, na něž nijak nereaguje. I z tohoto důvodu tedy uplatněné žalobní body nemohly obstát, neboť nebyly způsobitelné zpochybnit důvody, na nichž stojí napadené rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné, napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné a současně soud nezjistil ani žádnou jinou případnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla podaná žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci přitom nevyplynulo, že by úspěšnému žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
45. Pro úplnost a nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že žalobkyně požádala podáním ze dne 10. 12. 2019 o přerušení řízení z důvodu, že žalobkyně a její jednatel jsou stíháni pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby. Soud však řízení nepřerušil, neboť skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně jsou oprávněny v plném rozsahu posoudit orgány Finanční správy České republiky a trestní stíhání ve věci krácení daně pro ně, a tedy ani pro soud nepředstavuje řízení o předběžné otázce. Není tak splněn žádný důvod přerušení řízení upravený v § 48 s. ř. s. S ohledem na to, že napadené rozhodnutí je postaveno na závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní, přitom nebylo přerušení řízení potřebné ani z důvodů hospodárnosti (využití důkazních výsledků trestního řízení), neboť soud by taková doplňující zjištění nemohl do posouzení této věci promítnout. Napadené rozhodnutí by totiž nebylo možné považovat nezákonné ani v případě, že by v pozdějším řízení vplynuly nové skutečnosti ve prospěch žalobkyně. Nešlo-li by totiž o důkazy žalobkyní navrhované již v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí, které správní orgány z nějakého důvodu nevyčerpaly, nemohla by tím být zpochybněna v mezích skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.) správnost a zákonnost tehdejšího závěru žalovaného, že žalobkyně v řízení neunesla své důkazní břemeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 10. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu